

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

ΙΝΕ ή Λιδηρός γίνα όποιας τάξης καλλιτέχνες λουτροπόλεις της Ελλάδος ύπο την ποικιλή συστάσιαν καλλιτεχνών και ιαματικῶν οὐδάτων. Θάλασσας έξοχους ὡραίων τητος, πλατανίων οπερήραχνας, βουνών γραφικών, ζενοδοχείων δι' ολας τὰς τάξεις καὶ σύλλα τὰ βαθάντια.

Τῇ έποικῃ τῆς μεγάλης συρράβων τῶν λουσμάνων εἶχε παρέλθει. Ήσαν τὰ τέλη Λογούστου καὶ οἱ θαρρηνες τοῦ ἀριστοκρατικού τέρους ζενοδοχεῖσι. «Λι θέρμαι τοῦ Σύλλα» είχον κατὰ πολὺ χριστιανή.

Κατ' ἀνάγκην, τὸ ἐσπέρας μετα τὸ γεῦμα, ἔλαβεντι πολυπληθεῖς νεολαίας ήταν νὰ διδῷ εύθυντερον τόνον εἰς τὴν συναναστροφήν, τὰ γαρτία ἥσαν η συνήθης διασκέδασις. Τὸ πόκερ καὶ τὸ μάσος καὶ κάποτε καὶ η κοντσίνα, ἐγχώριον εἰς ὄμοιους τοὺς λουσμάνους κυρίους καὶ κυρίας.

Τη γήρας Κα Σουδέλη ὅταν ἔρθηνε η ὥρα δέκα, εύρισκετο πλέον ἐντελῶς ἀπομνωμένη. Μή κατερθίσασα ποτὲ νὰ κρατήσῃ τὰ παιγνίγχριτα εἰς τὰ γέρια περισσότερον τοῦ ἑνὸς τετάρτου γωρίτης νὰ πλήξῃ καὶ νὰ γαστροθητῇ ἐπανειλημένως παρθένη τῆς διατακεδάσεως αυτῆς ὄρισταινες, μολονότι ἐλεύθερες σχεδὸν ἀπραίτητον ἀλλὰ μίαν κυρίαν τοῦ κόσμου τὴν γρήσιν αὐτῶν ἔστω καὶ μόνον διὰ νὰ μη δέρη στενοχωρίαν διὰ τῆς μη συμμετοχῆς της εἰς μίαν συντροφίαν ἀρετουμένην εἰς αὐτὰ η μη ἔχουσαν καρυίαν προγειωτέραν ἐνασχόλησιν.

Ἄφου ἀνεγίνοτανεν ὀλίγους κατέφευγεν ἔπειτα εἰς τὸ ξεκυρόδιτον πιάνο. Καὶ οἰδέποτε τὸ πιανίζον αὐτὸς ὄργανον τὸ ἐποίον ἔσταντί τον διάφορα γέρια μὲ πόλυτες, καθρέπταις καὶ βάλις, εἴγε τύχει να ἔρθει η ὥρα κάτιον ὑπὸ τόσον ἔλασσον καὶ εὐνινήτα δάκτυλα καὶ αἱ ραχηρένεις γραράτι τοι, οἰδέποτε τοσοὶ σύλλοτε ἀπέδωταν τόσον γάλυκείας μελιωδίας καὶ ἔδονθησαν ἀπὸ τὰς λεπτοτέρας ψυχηνας ἐνδηλώσεις τῶν μεγάλων μουσουργῶν. Κατὴ μουσικές ὡς πρὸς τὴν ἐπέλεσιν, η "Αννα εἶχεν ιδεῖσι τὸ πρόστον νὰ αἰσθάνεται ὅ, τι ἔπικις, νὰ ἀπομονωται ἀπὸ τὸ περιβόλλον καὶ νὰ ἔργοινωνται εἰς τὴν τέχνην της τέλειως, ὡς ἀληθῆς καλλιτέχνιες.

Τη "Αννα Σουδέλη" ήτο λεπτοκαμψωμένη γυναίκα, μετρίου ἀναστήματος εἶχε τὴν οὐρηνή φαινόν, τὸ πρόσωπον. λευκόν, δροσερόν καὶ ρόδινον, τὰ μάτια μεγάλα, κυανά καὶ προστασιωμένα μὲ μαυράς μαύρας βλεφαρίδες. Πολὺ ἐπιμελημένη εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της πάντοτε, κομψή ὅσσον ὀλίγων, ὡμοίας πρὸς τὰς πειραρισμένας Γαλλίδας μαρκησίας τοῦ ΙΙΙ^{ου} αἰώνος. Ερόει συνήθως μαύρα πολυτελείας, σταυτὶα ἡ λευκή, μαρκυρή ἀπήγρησις τοῦ ἀπὸ πολλούς ἐκπνεύσαντος πέν-

θους της, τὸ ὄποιον δὲν ἦθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐγελώδες.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, κουρασθεῖσα, ἀρρενὶς ἐπὶ διώρου σχεδὸν δὲν ἔπαινε τοιωπτίους γύρῳ της μελιωδίας τοῦ Giieg καὶ συνάταξ τοῦ Bethoven τοὺς ἡχαπημένους της συνήθετας — ἐκεῖνες τὸ πιάνον ἔτοιμα καμένη, νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ διωράτιόν της οὐρέσθετος, χωρὶς νὰ κακηνύκτησι πανένα καὶ γιορτεῖν διακόψῃ τὸ παιγνίδιον τὸ ὄποιον ἦταν ἀκόμη ἐν ὅλῃ του τῇ ζωηρότητη. Τὰ βλέψυματα της ἔπειταν τότε ἐπὶ ἑνὸς κυρίου ὅστις εἴχε καθήθει ὅμη μαρφάν του πιάνου καὶ ὅστις ἐκράτει μὲν βιβλίους, ἔφαντες ὅρως ὅτι πρὸς πολλούς εἴχε παρακιθῆσε τὴν ἀναγνώσιν καὶ εἴχε παρακολουθήση τὴν μουσικήν της. Ήτο ἔνας μελιχρυσίνος καὶ ὥγρες μαλίκον κύριος τεσσαρακοντατούητης θωρ., μὲ διάγονο κουρασμένην τὴν δύνην, γὲ εὔγενη καὶ πολὺ συμπαθητικήν φυσιογνωμίαν.

Τὴν ἀλληγήρημέραν κατὰ τὸ πρόγευμα, εἰς τὸ σαλόνι τῆς ἐπαρχουμέναν τὸν γηρεσίνον νέον ἔνικον τοῦ ζενοδοχείου: "Ητο εὶ Κος Λέανδρος Μαρίνης, εἴς τὸ σαλόνι τῆς οστικής μελιχρυσίνος καὶ ὥγρες μαλίκον κύριος τεσσαρακοντατούητης θωρ., μὲ διάγονο κουρασμένην τὴν δύνην, γὲ εὔγενη καὶ πολὺ συμπαθητικήν φυσιογνωμίαν.

"Οστικής εἴησε τὴν ὥραν τὸν λουτροπόλεμον, δὲν περιμένει περιγραφήν διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅλων τὸ εύγχριστον καὶ ξεκυραστικὸν αὐτῶν διὰ πάντα καταπεπονημένον ἀπὸ τὰ μύρια γήινα αἴτια μὲ τὰ ὄποια μυροβασινίζεται διορκῶς η ςύλλια ἀνθρωπότητα. "Ολοι οι λαζαροί ἔμαλλοντον διὰ τὸν τόπον τὸν ἔποιον ἀνακουφίζει τούς καθηνετείς των εἰναὶ ιδίωτες η καλλιγήρη τῆς ζωῆς, συνδυαζομένη ἐπιτυχημένη μὲ τὴν γρήσιν ὑδάτων προσαρμοσμένην εἰς τὴν κρήσιν των.

Μετὰ δεκαπενήμερων διαμονὴν εἰς τῷ αὐτῷ ζενοδοχείῳ τὴν ὄποιαν ἐποίηκαν ὥρατοι περίπατοι, τερπναὶ συνδιαλέξεις, μουσικὸν νανούρισμα τὸ ἐσπέρας, τακτικὰ μετα τὸ γεῦμα, —ό κ. Μαρίνης ὅταν ἡ ὥρα τῆς ἀναγκωρήσεως τῆς θελητικής κυρίας Σουδέλης, ηγείσανη τὸν ἔκυπτον του παραδόξως συγκεκινημένον.

Τὸ ἐσπέρας τῆς ἀναγκωρήσεως της ή "Αννα Σουδέλη, ἐκάθισεν εἰς τὸ γεῦμα μὲ τὴν στακτόγραυν ταξιδιωτικήν ἐνδυμασίαν της, καὶ τὸν μαρφάν ψύλινον ἀνδρικὸν πιλόν. Εἴγε σχεδὸν παιδικήν εύμορφιάν τὸ βρύσιν. Τὸ στακτικὸν μαλίκια ἐνθρημένον τὸ σούνιον ὥρατια μὲ τὸ όμοιόρροιμον ἔνδυμα, καὶ ὃ οὕτος της ὅστις ἡγείσεν διὰ νὰ τὴν παρακλήσῃ ἔχανετο ἔνας σύντροφος η κατελάρχης.

"Ητον εύμορφος καὶ εύρωτος δεκαεξήκετης νέος, ξανθός, όμοιοισιν πρὸς τὴν μητέρα του καταπληκτικός, μὲ τὸ στόμα καὶ τὸ πρόσωπον μόνον στρογγυλότερον καὶ ἀνδρικὸν καὶ νευρῶδες, ἥδη ἀπὸ τὴν συγγήνη ἐξέτακτην εἰς τὴν γυναστικήν καὶ τὰ διάφορα sport τὰ ὄποια ὑπερηγάπα. Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Λέανδρος Μαρίνης ἦλθε καὶ ἐκάθισε της πλησίον της Κας Κασ Σουδέλη. Δὲν ἦθελε νὰ γαστρί ούτε τελετών ἀπὸ τὰς τέλευταίας ὥρας, τὰς ὄποιας εἴχε νὰ διελθῃ πληγσίον της.

"Ητον η πρώτη γυναίκα εἰς τὴν ὄποιαν εἴγεν εύρει τόσην λεπτότητα ιδεῖσι καὶ αἰσθημάτων, τόσην ἡγή-

Φλώρα Βορδώνη

Η γενάρα θρησκευόμενη των «Ολυμπίων».

εἰς ἔλα του τὰ διαχοήματα, τόσην εὐγένειαν καὶ χριθότητα καρδίας.

“Ολα τὰ πράγματα τελειώνουν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἀστύγματα καὶ τὰ εὐγάριστα καὶ τὰ δυστρεστα. Η σφυρίντρα τοῦ ἀτμοπλοίου μὲ τὴν βραχγυνήν φωνήν της ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν τελευταῖν τυνομάλικίν των. Η Κα Σουδελή ήγερθη καὶ μὲ τὸ ἐλαχέριν καὶ γαρίεν βάθιστρά της ἔκαψε τὸν γύρον τῆς αἰθίουσης ἀπογιρετῶσα ὅλους καὶ ὅλας. ”Επειτα ἔλαβε τὸν βραχγίενα τοῦ σίου της καὶ δημιύρην πρός τὴν προσκυμαῖαν, ἐνῷ ἡ Κα Μαρίνης καὶ τινες ἄλλοι ἀκόμη κύριοι, μὴ φρεσύμενοι τὴν δριμεῖταιν γυναικείην δρέσσον τῆς ἑσπερικῆς ἐνείγης, τὴν συνιόδευσαν γέργηρο τοῦ ἀτμοπλοίου.

II

Εἰς τὰς Αθήνας ὁ Λέανδρος καὶ ἡ "Αννα συνηγόνηθησαν.

Ο Καζ Μαρίνης τῇ παρουσίᾳ τὴν σύζυγόν του γονδρήν καὶ ἔανθην νεάραν γυναικα, ητοι εἰς τὰ δεκακοτό της ἔποι, ὅτε τὴν ἐγνώρισε καὶ τὴν ἐνυπεύθη ὁ Λέανδρος ἥτο ἐν ἀπὸ τὰ θυματία ἐκείνα ἔανθη, εὔσωρα καὶ γέλαστά πλάσματα τὰ πλήρη ζωῆς καὶ ὑγείας, τὰ ὅποια ὅμως ταχέως μὲ τὴν ἀπόκτησιν τῶν παιδίων μετατρέπονται εἰς εὐτραχεῖς παραχώνας καὶ στρατιώτας νοικοκυράς.

Η ἀνέλεσις μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν ἦτο παταπληγτική. Δὲν ἥτο δυνατὸν πάρα νὰ παρατηρηθῇ ἀπὸ τὸν Καζ Μαρίνην καὶ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν εὐπαθή φύσιν του ἀνάλογα ψυχικὰ συναισθήματα. Καὶ ἐνῷ ἡγάπα πάντατε μὲ τέρμον καὶ εὐγάρμονα ἀγάπην τὴν μη τέρα τῶν τέκνων του καὶ τὸν ἀγρελον πιστὸν φύλακα τοῦ οἴκου του καὶ τῆς προσωπικῆτου εὐγαρείας, σφροδροτάτη ἀναταπάγητος κλίσις τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν λεπτοσφρέδη γυναικῶν τὴν ἀποίαν—φεύ! —πολὺ χρυγὰ συνήγνται εἰς

τὴν ζωήν του, καὶ ητοις ἐνεστάριωνε ἐν ἔκυρῃ τὸν ιδανικὸν τύπον τῆς γυναικούς ητοις τῷ πρωτότονο καὶ ητοις τῷ ὄμοιοί τοις πολὺ ὡς πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ μὲ τὴν ὄποιαν εἶχε κοινὰ τόσα ἴδεωδη καὶ τόσην ὄμοιότητα ψυγῆς.

Η Κα Σουδελή κατώνει μόνη μετὰ τῆς γραμμῆς καὶ παραλύτου μητρός της. Ο νιός της εἶχεν εἰσέλθει ἐρέτος ὡς μαθητής εἰς τὴν σπρατιωτικὴν σχολὴν τῶν Εὐελπίδων.

Ἐπίγεις τώρα πολλάκις ὠρες γρανάτεσις καὶ ἐλευθερίας ἡ "Αννα, καὶ τὸ ζεῦγος Μαρίνη,—ἰδίως δὲ ὁ Λέανδρος —εἶγον καταλάβει αὐτὰς μικρὸν κατὰ μικρόν, πότε μὲ περιπάτους ἢ ἐκδρομάς, καὶ ἐπισκέψεις εἰς τὰ Μουσεῖα.

Καὶ ἐκεῖνο τὸ ἀποίον ἦτο μοιραίως ἀναπόδεουκτον νὰ συμβῇ, ἐπηλθει: Φλίκ, ἐπιμήσις· ὅλα αὐτὰ κατεληξεν εἰς βαθὺν ἔρωτα μεταξὺ τῆς "Αννης καὶ τοῦ Κου Μαρίνη.

Η Κα Σουδελή μετ' ἀπογῆ γάρμαν ἀπὸ τὸν ἀποίον τὴν ἀπόλλαξιν ἡ γηρεία, εἶχεν ἐντελῶς ἀρρεσιτή εἰς τὴν ἀνατρεψηὴν τοῦ οἰκοῦ της καὶ εἰς τὴν μουσικήν. Μετὰ τὴν ἀπογῆσσαν τοῦ πρώτου γάμου της, αἱ δύο αὐταὶ ἀδύναμιαι τὴν ἡρουσιν καὶ ἡ μαρδίκη της εἶγε μείνει κλειστή καὶ ἀδιάφορος εἰς αὐτὸς ἄλλος αὐτηρά.

Κατὰ τὰ μακρὰ δεῖλινα τοῦ γειμόνος, ὁ Κος Μαρίνης ἤρχετο καὶ ἡ "Αννα ἔκλειε τὴν θύραν της εἰς πάντα ἄλλους ἐπισκέπτην.

Το σάκονάν: της τὸ κομψὸν μὲ τὰ ογκοπράσινα ἐπιπλα ἐν μέσῳ τοῦ ὄποιον κατεῖχε τὴν τιμητικὴν θέσην τὸ πιάνο, τοὺς ἔργαντος ἀλκολήρας Παράξεισσο. Ο Λέανδρος συνειδῆτες νὰ δέρῃ μαζῶ του δέσμακ καὶ σωρούς ἀλκολήρας ἀπὸ τὰ σκήνη τῆς ἐποχῆς. Η "Αννα τὰ ἐποιεῖται: μόνη της εἰς τὸ ἀνθοδοχεῖαν καὶ ἐπειτα ἐκάθησε εἰς τὸ πιάνο καὶ ἐπακίνει, ἐπακίνει ἐνῷ ὁ Κος Μαρίνης ἐσηπλώνετο κατὰ γῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος λευκῆς ἀρκούδας καὶ ἡρουσεν ἀπόκηστως καὶ ἐμεύθυνετο ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς ἡγκους καὶ τὴν γαρίεσσαν καὶ γοργετεικὴν γυναικα μὲ τὰ προσώπως λευκανθέντα μάκρι, τὸ δροσερὸν πρόσωπον καὶ τὴν ἐμπνευστρένην φυσιογνωμίαν.

Το ερωτικός αὐτός, ἦτο πάθος ἢ πρᾶλα καὶ πανίκα συνάντησες δύο ἔργοιν ψυχῶν :

"Οταν ἡ "Αννα ἐστρέφεται καὶ ἔβλεπε τὸ Λέανδρον γήλωμότερον ἵστως ἄπορη, μὲ τὸ εὑρὺ μέτωπον καὶ τὰ μεγαλα μαύρα μάτια, σχεδὸν ἐν ἀκταῖς, ἦτο τόσον εὐτυχῆς, ὥστε ἐσκέπτετο πῶς ἥτο δυνατόν, τώρα μὲ τὰ λευκάζοντα μαλλιά της νὰ εὕρῃ τόσην ἀγάπην καὶ θυμασιόν, τόσον ἔρωτα σφρόδρων καὶ τόσην γαρίναν ἐν τῇ ζωῇ :

Καὶ ὁ καιρὸς παρήρχετο. Οι μενεζέδες ἀντικτέστησαν τοὺς ναρκίσσους, ἥλιθον ἡ πασχάλιά, τὰ τρικτάξιανάλλα καὶ τὰ γκασεριά, οἱ κρίνοι καὶ οἱ ὄπλινθοι. "Ολα τὰ ἄνθη τοῦ ἔτους περιέλουσαν μὲ τὸ ἄρωμά των τοὺς δύο εὐτυχεῖς, ἐστόλισαν τὸ μικρὸν σαλονίκι καὶ παρήλθον γκρίζια τίποτε νὰ μετατίθηται μεταξὺ τῶν δύο ἔρωτευμάνων. Η μέθη εξηκολυμένη.

III

"Ενα δεῖλινον ἡ "Αννα μετέβη παρὰ τὴν Κυρία Μαρίνη. Ο υπηρέτης τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λέανδρου καὶ μετέβη νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν του.

Ο κυρίος Μαρίνης ἥτο μόνος πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἔγραψε μετὰ τόσης προσαγῆς, ὥστε δέν χντε-

λήρη ή την εύσοδον της Κας Σουδελη. Έκείνη έδιδεν όμορφόν του και τῷ έκκλωψε τούς ζρθαλμούς διὰ τῶν γειρῶν. Εἰς τὴν ἐπαρχὴν τῶν δροσερῶν ἐκείνων διακόπιαν, ὁ Λέανδρος ἀργά τὴν γραφῆα, ἀπέσυρεν ἀπὸ τὰ μάτια του τὰ μακρὰ λευκὰ γέρατα, τὰ πατερίληρα, καὶ ἡ "Λυνά" ἀνταπέδιδε τὰ φιλήματα ἐπὶ τῆς ἀγαπημένης ἐκείνης περαλήρης.

Φωνὴ ἐνπλήξεως καὶ τρόμου ἤκουσεν. Ή απέναντι θύρα εἶγεν ἀνοίξει καὶ ἡ σύζυγος του Μαρίνη ἴστατο ἐκεῖ, καίητος μὲν ἔκφραστιν τρόμου ἐπὶ τοῦ προσώπου. Τὸ μικρότερον τῶν τριῶν τέκνων της, ἡ μητρόλα Ελένη εἶγεν εἰσέλθει μετ' αὐτῆς κρατούσα τὴν μητέρα ἀπὸ τὸ φρέσμα της.

Στιγμὴ συγκρίας καὶ στενοχωρίας ἐπηκολεύθησεν.

Ἡ Κα Μαρίνη ἐσύρη τοὺς τρόμους τῆς πλησιεστέρας πολυθρόνας καὶ ἐκέλησεν. Εἶδεν τὸν τρόμον τὸ φωμαλέον ἐκείνο τῶν μαχαρίας νὰ ἐμφανίσῃ καὶ πατέπεσε διαμυᾶς. Δάκρυα τραγισκοῦν νὰ τρέγουν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ λυγμοὶ ἐταρχοῦσαν τὸ στῆθος της. Η μητρόλα βλέπουσα τὴν μητέρα της ἀλαίωσαν ἀνέβη εἰς τὰ γόνατά της καὶ περιέβαλε μὲ τοὺς παγκούλους βραχίονας τὸν λακμόν της.

Πρὸ τοῦ γραφείου ὁ Λέανδρος δὲν εἶγε παθόλου πετακινῆρη.

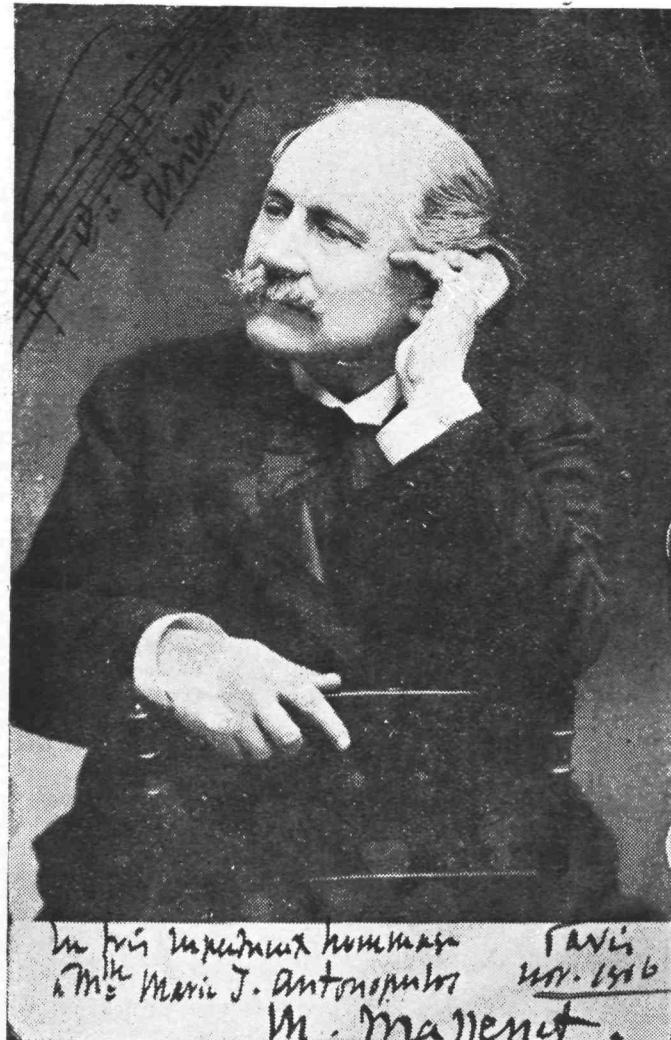
Πληρίσιν του ἡ "Λυνά" ἀπολιθωθεῖσα ὡς ἄγαλμα, παρετέθει τὴν ἀπέναντι τῆς συντετριμμένην γυναικία. Λύτη, αὐτὴ τῆς ἡ αιτία τῆς μεγάλης ἐκείνης ὁδύνης, αὐτὴ ἡ αιτία τῆς παταστροφῆς τῆς σίκαγενειακῆς ἐκείνης γαλήνης!

Παραγόμενον λεπτὸν τίνα ἀγανάκτη, μακρὰ ὡς φρεσκαὶ στενόγυρα καὶ ὁδυνηρά, γεμάτα ἀπὸ σκληρὰ τῶν εἰδῶν τὰ δυστέρεστα συναισθήματα. Εντροπή, χυμηγανία, σίκτας, λύπη, καὶ τί ἔμενεν ἔξω τῆς ταργητῆς ἐκείνης;

Τέλος ἡ "Λυνά" ὡσὴν κινούμενον αὐτόματον, ἔδιδε μέγιστη τῆς ὅλοφυρωμένης γυναικείας.

«Κυρία—τῇ εἶπεν—ἡσυχάτατε· δὲν οὐδὲ ιδήτε πλέον, σᾶς τὸ ὑπόσχομα!».

"Επειτα ἐσκυωσεν ὑψηλὰ ἀπὸ τὴν ἀγαλιὰ τῆς μητρός της μὲ τοὺς δύο της ὄραχίονας τὴν μητρόλαν Ελένην. Λύτη εἶγεν ἐκπληρικην ἐμοιότητα μὲ τὸν πατέρα της. Τὰ ιδια μεγάλα μαῦρα μάτια, τα ιδια παταστρὰ λεπτὰ πατάμαυρα μαλλιά. Η "Λυνά" ἐνόλητης τὰ γείκη της εἰς τὰ πόκκινα ὡς μῆλα μάλιστα

Ιούλιος Μαδσενέ

Ο αποθανὼν μέγας μουσουργὸς

(Ἐκ φωτογραφίας, μετ' αὐτογράφου πρὸς τὴν δεσποινίδα Μ. Αντωνοπούλου)

του παιδίου, μὲ πάθος, μὲ χρήσην, μὲ πόνον... "Επειτα τὴν ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός της καὶ ἔξηλος γυρίς νὰ λάθῃ τὸ θάρρος γὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κεφαλίου.

"Ἡ λευκὴ σιλουέττα τῆς ἔξηρανίσθη ὡς ὅπτασία, ἐλαφρὰ καὶ ἀλόρυθα, καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ὅπισθεν της.

Τὴν ἐπομένην, τὴν ὥραν τοῦ δειλινοῦ, τὸ κομψὸν τάλκονάνι μὲ τὰ ὄγροπράκτινα ἔπικλα, ἡτο πληγμαρισμένον ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ δύοντος φθινοπωρινοῦ γήινου.

"Ἡ ὑπορρέττικα εἰσῆλθε φέρουσα δέσμας ἀπὸ τὰ πρώτα γρυπάνθεμα. «Ἄπο μέρους τοῦ Κυρίου Μαρίνη» εἶπεν. Ἡ Κα Σουδέλη ἐτιγχύθη ἀπὸ τὴν θέσιν της, τὰ ἐδέγηθη εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ ἀπέπεμψε τὴν ὑπηρέτριαν.

"Ἐγέμιστεν ὅλα τὰ ἀνθεδογεῖα καὶ τὰ ἄνθη ἐπερίστευκαν. Ἐσκόρπισε τότε τὰ ἐναπομείναντα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ δέρματος τῆς ἀρκτοῦ ὅπου συνείθησεν ὁ Μαρίνης ἔξαπλωμένος νὰ τὴν ἀκούῃ παῖζουσαν τὰς ἀγαπηθεῖνας του συνέσεις. Τῷρα δὲν ἦτο πλέον ἕκει, καὶ ποτέ, ποτὲ δὲν ὅτα τὸν ἔβλεπε πλέον! Μόνη της τὸ ἀπεφάσισεν σύτῳ, μόνη της ἐθυσίασε τὴν ἰδικήν της εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλάνην τῆς σίκυγενειακῆς ἑστίας, τὴν ὁποίαν εἶχε ταράξει· μόνη της ηθέλησεν ὅπως ἡ ἄνδρας ἐκεῖνος μείνει πρὸς παντὸς πατέρας τῶν παιδιῶν του καὶ ἀρσιωθῇ εἰς αὐτὰ καὶ εἰς τὴν γητέρα των. Τί ἦν ἡ ψυχὴ του ἦτο μακράν, πολὺ μακράν πλέον ἀπὸ τὴν γυναικαν ἐκείνην; Ὁ γάμος ἐθρίξμένω-

σεν ἀνόρη μίαν φοράν καὶ ἡ ἐρωμένη, ἡ σύζυγος δηλαδὴ τῆς ψυχῆς, ἔδιξε τὴν θέσιν της εἰς τὴν σύζυγον τῆς κοινωνίας!

"Ἄννα ἐκάθησε πρὸ τοῦ πιάνου. Τοιούτου εἴδους ἥχοι ποτὲ ἀλλοτε δὲν εἶχαν ἀντηγήσει ἀπὸ τὸ προστριλές ὄργανον. «Ολοὶ οἱ σπαραγμοὶ τῆς οχριδῆς καὶ τὸ μέρος τῆς θυσίας της, ἔξεγγυθσαν εἰς μελωδικὰ κάυτα.

Κατέκοπες τώρα, πτῶμα, σκιὰ σκεδῶν μέσα εἰς τὸ μαῦρόν της φύρεμα, ἔξηπλωθη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ δέρματος τῆς ἀρκτοῦ μὲ τὰ γρυπάνθεμα, τὰ ὅποια ἡσαν ἡ τελευταῖς ἀποχωρετισμὸς τοῦ ὄχιαπημένου.

"Ω! ἐάν ἡτο δυνατὸν νὰ ἀποθάνῃ, ἡ νὰ λησμονήσῃ!

Τὰ γρυπάνθεμα μὲ τὸ ιδιάζον ἐκεῖνο χρωμά των, τὸ ἐνθυμίζον ὅλην τὸ τέλειωμα καὶ τὸν θάνατον, τὸ ἀσθενικόν, τὸ συρπίζον μελαγχολικόν, τὴν περιέβαλλε πανταχόθεν, τὴν ἐλίκνη, τὴν ἀπεκοινίζε.

Χρυσάνθεμα λευκὰ ὥστα γῆνοι ἀστέρες, κίτρινα τῶν ἡγιότυπες καρδιές, λέγρος ὡς εὐγενεῖς ἴδεαι, κρεατόγρος ὥσταν εἰκόνες ὠμῆς ζωῆς, γρυπάνθεμα πολύγρος, γρυπάνθεμα μὲ ὅλους τοὺς τόνους τῶν χρωμάτων καὶ ὅλα τὰ γαρίεντα σφήματα, σύμβολα τῆς Ζωῆς, τῆς μεθῆς καὶ τῶν πόνων αὐτῆς, ἀποκοινίσατε τὴν πληγωμένην, ἀποκοινίσατε τὸν πόνον της, τὸν σκληρότερον τῶν πόνων ἀπὸ ὅλους ὅσος βασανίζουν τὴν γυναικείαν ψυχήν!

ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

ΟΚΤΩΒΡΗΣ

ΚΤΩΒΡΗΣ! Αὐτὴ τὴν λεξί μέσα στ' αὐτιά μου ψιθυρίζουν ὅλα σήμερα!.. Κάμποι καὶ βουνά καὶ θάλασσες μουσιμούριζουν σιγαλά: 'Οκτώβρης! — Σὰν πένθιμος ἥχος καμπάνας ποῦ κτυπάει μακρύν στὴν κουφήν κάποιου λόφου ἀντιλαλεῖ καὶ μέσα στὴν καρδιά μου ὁ 'Οκτώβρης!'

Κι' είναι πένθιμο καμπάνισμα γιὰ τὸ τέλος τοῦ δραίου καλοκαιριοῦ, γιὰ τὸ τέλος τῶν ἐρωτικῶν τραγουδιῶν καὶ τῶν γαλανῶν δνείρων στὰ θερμὰ φεγγαρολυσμένα βράδυα!..

Περοπάτησα στοὺς ἐρημωμένους δρόμους τῆς ἔξοχῆς, ἀνάμεσα στὰ δένδρα ποῦ ἀπλώσανε στὰ στακτιά σύννεφα τοὺς γυμνωμένους κλώνους των, καὶ τὰ κοκκινωπά τους φύλλα, ποῦ πέφτανε στὴ γῆ σὲ κάθε φύσημα τοῦ ἀνέμου, μοῦ ψιθυρίσανε μονότονα: 'Οκτώβρης!..

Ἐδιάβηκα κοντά στὴ λίμνη μὲ τὰ πράσινα νερά, μὲ τὴς λευκὲς νυμφαῖες, ποῦ σαλεύουνε ἀπαλὰ ἐπάνω στὰ κοιμισμένα της νερά, μὲ τοὺς μεγάλους ἵσκους τῶν ἵτεδων ποῦ καθεφτίζονται στὰ βάθη της, κι' ἀνατρίχιασε ἡ λίμνη θλιψερά στὸ πέρασμά μου καὶ τ' ἀνατρίχιασμά της ἔλεγε: 'Οκτώβρης!..

Πλησίασα στὴ θάλασσα τὴ στακτερή, μὲ τὰ ἡρεμα τὰ κύματα, ποῦ ἀπαλοφιλοῦσαν τὴν κίτρινη ἀμμού-

διὰ μὲ τὰ ποικιλώτατα κογχύλια, καὶ τὸ φῖλημά της ἐκείνο ήτανε παφάτονυ γιά τὸν Οκτώβρη..

'Ἐπερασα ἀπ' τὴν κοιλάδα τὴν ἀπέραντη μὲ τὴν κιτινισμένη χλόη καὶ τὸ φυάκι μὲ τὸ ἀπαλύτωτο νανούψισμα, καὶ διέκρινα στὴν ἀλλή ἄκρη τῆς θαμπάτες σκιές ἐνός βοσκοῦ ποῦ ἀμέριμνα ἔβοσκε τὰ πρόβατα του. Μισοπεδαμμένο ἔφθασε στ' αὐτιά μου τὸ γιλυκόχιο κουδούνισμά τους, γιά νὰ μοῦ πῆθη μιθερά: 'Οκτώβρης!..

Καὶ φίλησα στὸ στόμα τὴν ἀγορημένην μον, πούζει ἀλαβάστρινο κορμὶ καὶ κομαλλένια κεῖλια, κ' ἔννοιωσα τὸ κλῆμα τῆς καρδούλας της ν' ἀνέβη καὶ νὰ βρέξῃ τὰ δικά μου κεῖλια. 'Ανατριχίλες διάβηκαν ἀπ' τ' ὧδιορφο τὸ στῆθος, καὶ κάποια δάκρυνα 'γάντηκαν στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν μὲ τὸ βελούδενιο βλέμμα.. Μέσα της κάτι μαράθηκε καὶ πέθανε... κάτι λυπητό κι' ὀδαίο — σὰν τὸ κλῆμα της — ἵσως καμμιά κατάλευκη ἀγάπη θανατωμένη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸν Οκτώβρη... .

'Αγήν ψυχὴ τῶν κοριτσιῶν! τί εάχα πειθαίνει μέσα σου, ποιὲς ὄνειρα, ποιοὶ πόθοι ξεψυχήνε, καὶ κλαίτε, κλαίτε σιωπηλά καὶ μὲ παφάπονο σὰν ἔφχεται τὸ πρόστο θύρημα τοῦ Οκτώβρη; ...

* * * * *

Ω! σὺ ψιθυρίσμα τῶν πλατανιῶν, καὶ σὺ ἀνατρίχιασμα τῆς λίμνης, καὶ σὺ ἀκόμα σιωπηλὸ κλῆμα τῆς ἀγαπημένης, τὴν ἴδια θλιψερή μελφίδια ἔχετε, τὸν ἴδιο πόνο τραγουδοῦτε!... Καὶ σιγοκλαίτε μέσα στὶς καρδιές μαζὶ μὲ τὴς γλυκιές, τῆς πεθαμμένες ἀναιμήσεις, γιατ' ἥλθε πιά δ 'Οκτώβρη!..

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ